

РЕШЕНИЕ

№ 36189

гр. София, 18.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 15.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **7425** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 84, ал. 2, вр. с чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), вр. с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на А. И. А., [дата на раждане], гражданин на С., с ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 149 Х от 05.05.2026 г. на интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерския съвет, с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ, не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила негова последваща молба с рег. № КП – 01 – 1046 от 15.04.2026 г.

В жалбата се сочи, че атакуваното решение е незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон, при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с целта на закона. Соци, че са налице индикации за прилагане на еднотипна административна практика спрямо търсещи закрила лица, при която се постановяват сходни решения без индивидуална оценка, без осигуряване на разбираема информация. Събирането на лица в РПЦ без ясна процедура и прозрачност, без представяне на информация на разбираем език и без индивидуална оценка, създава предпоставки за произвол и нахърняване на основани права. Твърди, че това е в противоречие с изискванията за законосъобразност, прозрачност и защита на правата на чужденците, търсещи международна закрила. Счита, че в обжалваното решение липсва индивидуална оценка и формален подход, доколкото е постановено без реален анализ на личните му обстоятелства, а именно: Личната история, Причините за търсене на закрила, Уязвимост или специфични нужди. Излага доводи, че в конкретния случай липсват мотиви, от които да е видно, че органът е анализирал личната история, уязвимостта и специфичните факти, относими към жалбоподателя, което представлява съществено нарушение на

административнопроизводствените правила. Моли решението да бъде отменено и преписката да бъде върната на административния орган за ново произнасяне.

В открито съдебно заседание, жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – Интервюиращ орган в ДАБ при МС, чрез процесуалния си представител юрисконсулт П. Р., оспорва жалбата с писмен отговор по нея, с който представя становище по делото. Излага доводи за неоснователност и недоказаност на обжалваното решение и моли съда да отхвърли оспорването. Твърди, че в обжалваното решение са преценени всички правно значими факти, свързани с личното положение на жалбоподателя и с държавата му по произход – С.. Сочи, че оспорваното решение е постановено при спазването на административно производствените правила. Счита, че след направен анализ на всички доказателства и твърдения, се установява, че по преписката няма данни животът на жалбоподателя да е бил в опасност, както и спрямо него да са предприемани каквито и да било действия, които основателно да предизвикат основателни опасения от преследване или опасност от тежки посегателства по смисъла на ЗУБ. Твърди, че не се сочат факти, възникнали след влизане в сила на предходните решения, нито се представят нови индивидуализиращи елементи, които да променят оценката на риска. Счита, че обстоятелства, свързани със социалната интеграция в България, са ирелевантни към фазата на предварително разглеждане по чл. 76а—76б ЗУБ, тъй като допустимостта на последваща молба се преценява единствено през призмата на наличието на нови факти, способни да променят предходната оценка. С тези аргументи иска от съда да отхвърли оспорването и да потвърди решението като правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, след като обсъди приетите доказателства, в контекста на становището на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят А. И. А., търсещ закрила от С., ЛНЧ: [ЕГН], е подал последваща молба за международна закрила с рег. № КП- 01-1046 от 15.04.2026 г. като лице, което търси международна закрила и желае да му бъде предоставен статут на бежанец / хуманитарен статут в Република България.

Посочената по-горе молба е последваща по смисъла на § 1, точка 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Съгласно тази разпоредба, последваща е молбата за предоставяне на международна закрила в Република България, която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила или производството за предоставяне на международна закрила в Република България е приключило с влязло в сила решение за отхвърляне на молбата.

А. И. А. за първи път е поискал закрила с молба вх. № 4683/07.11.2024 г. на РПЦ - Х. до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет. С Решение № 2994 от 09.04.2025 г., на председателя на ДАБ е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението е връчено лично на 17.04.2025 г. и е обжалвано пред АС-Хасково, който със свое Решение № 5169 от 19.05.2025 г. отхвърля жалбата на молителя срещу горесцитираното Решение на Председателя на ДАБ-МС.

Подадена е последваща молба за международна закрила, рег. № УП 35372 от 25.07.2025 г. на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет от А. И. А.. Желанието, си обосновава с твърдение за наличие на реална и непосредствена опасност от тежки посегателства върху личността му при евентуално завръщане в Сирийската арабска република, във връзка с протеклия там въоръжен конфликт. По тази молба за закрила интервюиращият орган е взел решение № 115 Х от 20.08.2025 г., с което е отказано допускането на последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила. Решението е връчено неprisъствено на 24.09.2025 г., не е обжалвано и е влязло в законна сила.

Подадена е втора по ред последваща молба за международна закрила, рег. № КП- 01-8454 от

15.12.2025 г. на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет от А. И. А.. В нея твърди, че независимо, че войната била приключила безредиците и убийствата продължавали.

По тази молба за закрила интервюиращият орган е взел решение № 9 X от 09.01.2026 г. с което е отказано допускането на последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила. Решението е връчено неписъствено на 22.01.2026 г., обжалвано е пред АС-София-град, който със свое Определение № 7442 от 23.02.2026 г. оставя без разглеждане жалбата на молителя и оставя в сила Решение № 9 X от 09.01.2026 г. на интервюиращия орган.

Третата по ред последваща молба е депозирана в ДАБ-МС с вх. № КП-01-1046 от 15.04.2026 г. С подаването на своята последваща молба, А. И. А. отправя искане за повторна регистрация. В подадената трета по ред последваща молба чужденецът А. И. А. излага твърдения, че не може да се завърне в С., тъй като това би било в противоречие с международните стандарти за защита на човешките права, поради наличие на реална опасност от мобилизация, нечовешко и унижително третиране. Молителят сочи, че жителите на С. напускат домовете си и търсят несигурни убежища, като се наблюдава недостиг на храни и стоки от първа необходимост. Болничната инфраструктура е разрушена, а достъпът до здравни услуги е силно ограничен. Доставките на вода и електроенергия са нарушени, а образователният процес е затруднен, тъй като училищата се използват за военни бази. По негови твърдения множество мъже са убити, задържани, осакатени или принудени да напуснат страната. Относно личното си положение в Република България, молителят заявява, че е предприел реални стъпки за интеграция, няма извършени нарушения на обществения ред, желае да работи и да се издържа самостоятелно. Според него тези обстоятелства сочат, че пребиваването му в Република България е стабилно и законосъобразно, както и че няма да представлява тежест за социалната система. Посочва също, че в страната е налице недостиг на работна ръка в различни сектори на икономиката и че с поведението си е доказал, че е трудоспособен, мотивиран и желае да допринася за обществото. Писмени доказателства в подкрепа на твърденията си молителят не е представил.

С оспореното в настоящото производство Решение № 149 X от 05.05.2026 г. органът е формирал извод, че представените твърдения не съдържат нови факти или обстоятелства от съществено значение за личното положение на молителя, които не са били известни и обсъдени в предходното производство. Счел е също така, че твърденията относно продължаващи военни действия, влошена сигурност и опасение от мобилизация са били предмет на обсъждане и при първоначалното разглеждане на молбата. Посочените данни касаят общата обстановка в страната по произход и имат общ характер, без да обосновават индивидуализиран и реален риск по смисъла на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Приел е, че изложените обстоятелства относно положените усилия за интеграция в Република България са ирелевантни към предмета на производството по предоставяне на международна закрила, доколкото същите не попадат в приложното поле на основанията по ЗУБ.

За пълнота е изложил още, че от цялостният анализ на приложената по преписката актуална справка от 18.03.2026 г., се установява, че ситуацията със сигурността в страната се е подобрила значително в сравнение с предходните години. В отделни райони на С. продължават да се регистрират инциденти, свързани с дейността на въоръжени групировки. Въпреки това, събраните данни не показват, че конфликтът достига такава интензивност и степен на насилие, че присъствието на цивилни лица на територията на провинцията би ги излагало на реален риск от тежки посегателства. Анализът на информацията за военната служба от справката показва, че в С. тя не е задължителна и не следва да се приема, че търсенето за мобилизация е преследване. Макар че няма източници, съобщаващи за наборна военна служба, изисквана от

Срещу така постановеното решение е подадена жалба за осъществяване на съдебен контрол от

страна на Административен съд София – град.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване административен акт в предвидения 7 - дневен преклузивен срок, съгласно чл. 84, ал. 2 от ЗУБ (жалбата е подадена на 10.06.2026г., а решението е връчено на 08.06.2026г.), от лице с правен интерес от оспорването – адресат на обжалваното решение, с което се засягат негови лични права.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Решението е издадено от компетентен административен орган - интервюиращ орган на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ, в установената писмена форма, при липсата на допуснати процесуални нарушения, от категорията на съществени, които да ограничават правото на защита на лицето молител, поради което не са налице основания за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК, съответно – за отмяна по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 и т. 3 АПК.

Молбата за международна закрила, с която е образувано настоящото административното производство, се явява последваща по смисъла на § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Производството пред административния орган е образувано на основание чл. 76б от Закона за убежището и бежанците, който регламентира процедурата по предварително разглеждане на подадената последваща молба за международна закрила. Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила, в чл. 33 посочва случаите, в които този вид молби се приемат за недопустими. Съгласно чл. 33, параграф 2, б. „г“, държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима, ако е последваща такава и когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Съответстваща разпоредба на чл. 33, параграф 2, б. „г“ от Директивата в българското законодателство е тази по чл. 76а от ЗУБ. Съгласно този член от ЗУБ, преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2, т. 4 от ЗУБ. Именно тази преценка е била направена и от интервюиращия орган в Държавната агенция за бежанците.

От друга страна, разпоредбата на чл. 76б от ЗУБ не предвижда провеждането на лично интервю с чужденеца, както и в посочените хипотези на чл. 76в от ЗУБ, чужденците не се ползват от правата по чл. 23, ал. 1, чл. 29, ал. 1, т. 8, чл. 29а и чл. 58, ал. 7. Тези обстоятелства обаче не изключват приложимостта на общите правила по раздел I, глава VI от закона, включително и приложимостта на чл. 58, ал. 5 от ЗУБ, съгласно който на чужденеца, заявил желание да кандидатства за международна закрила, се дават указания относно реда за подаване на молбата.

Съобразно текста на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ интервюиращият орган взема решение по подадена последваща молба за закрила въз основа на писмени доказателства, предоставени от чужденеца. При съобразяване на приложимата норма на чл. 13, ал. 2, т. 4 от закона, тези писмени доказателства трябва да са свързани с нови обстоятелства, относно личното положение на чужденеца или ситуацията в страната му на произход. От събраните по делото доказателства се установява, че на жалбоподателя са дадени указания относно реда за подаване на молбата за международна закрила. Следователно, изпълнено е изискването на чл. 58, ал. 5 от ЗУБ. Спазена е и гаранцията по чл. 10, параграф 1, б. „а“ от Директива 2005/85/ЕО на Съвета от 1 декември 2005 г. относно минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите членки. Съгласно последната посочена норма всички кандидати за убежище преди разглеждането на тяхната молба за убежище трябва да бъдат информирани относно

процедурата, която се прилага относно правата и задълженията им по време на процедурата, както и относно последствията, които могат да произтекат от неспазването на техните задължения или отказа да сътрудничат на органите на език, за който има разумни основания да се счита, че те разбират. Те се информират за сроковете, както и за средствата, с които разполагат за изпълнението на своето задължение да предоставят документите, които са посочени в чл. 4 от Директива 2004/83/ЕО. Тази информация им се предава в срок, за да е възможно те да упражнят правата си, които са гарантирани от директивата, както и да могат да изпълнят задълженията си по чл. 11.

Съгласно чл. 13, ал. 2 от ЗУБ „подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава шеста, раздел III“.

От тълкуването на тези разпоредби се обуславя извод, че предпоставка за уважаване на последващата молба за международна закрила е чужденецът да се позове на нови обстоятелства, които обаче трябва да се отнасят съществено за личното му положение или държавата по произход. Не се въвеждат изисквания по отношение на представените от чужденеца доказателства, но именно те трябва да удостоверят, че обстоятелствата са нови, или по друг начин казано, новите обстоятелства трябва да бъдат доказани с допустими, необходими и относими доказателства, каквито по делото липсват. Въпреки това трябва да се отбележи, че доказателствената сила и относимост на представени доказателства относно исканото предоставяне на международна закрила е въпрос на анализа по същество в производството по предоставяне на международна закрила, а не в такова като процесното, в което се изследват критериите за допустимост на последващата молба.

В случая не се установява каквато и да е било промяна в личното положение на молителя, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, или същият да е бил подложен на смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или да са отправяни тежки заплахи срещу живота му или личността му като цивилно лице поради безогледно насилие при наличие на въоръжен международен или вътрешен конфликт, които да са от толкова съществено значение, че да се обуслови допустимост на подадената последваща молба. Не са налице и данни за събития, осъществили се след напускането на С., вкл. и за дейност, извършена от самия чужденец, и които да са от съществено значение при извършване на преценка налице ли е промяна в личното положение на жалбоподателя. В случая не са обосновани твърдения за осъществено спрямо молителя преследване поради някоя от причините по чл. 8, ал. 1 във връзка с ал. 4 ЗУБ. Не се констатира и, че на същия са нарушени основни права или е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост.

Предвид това на анализ подлежи ситуацията в държавата по произход на жалбоподателя, а именно – С..

Видно от оспореното решение в страната по произход С. не се наблюдава съществена промяна в общественно-политическия живот в страната след свалянето на режима на Б. А., която да оказва негативно въздействие върху гражданите. Тенденциите за общото положение в С. са по-скоро положителни.

В действителност, преди датата на издаване на акта, а и към настоящия момент, са налице данни за промяна в обстановката в С., но молителят не заявява нови факти и обстоятелства по смисъла на чл. 142, ал. 2 от АПК конкретно за него като личност представляват реална опасност, вкл. и

предвид държавата му на произход, така че да обосноват допускане на последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила. Липсата на стабилност и яснота какво ще се случи в следващия ден е напълно естествена последица от осъществилите се събития, която би предизвикала безпокойство у молителя, но в случая е невъзможно да се установи как настъпването ѝ пряко ще рефлектира върху неговата правна сфера. Не са представени и доказателства, че завръщането му ще застраши пряко неговите права като живот и свобода. Не са представени и доказателства, че при завръщането си в С. ще бъде изложен на риск от тежки посегателства.

От обсъдените данни, както и ноторно известните такива на съда за ситуацията в С. може да се направи извод за значително подобрение на общественно-политическата обстановка - отварят банки и магазини, движението по пътищата се възстановява и се наблюдава значително по-малък брой въоръжени сили, а националната коалиция на сирийските опозиционни сили се е ангажирала да завърши прехвърлянето на властта към преходен управляващ орган с пълни изпълнителни правомощия, проправяйки пътя към свободна и демократична С..

Предвид горното не се установява да е налице реална опасност от тежки посегателства спрямо жалбоподателя, следствие на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход /чл. 9, ал. 3 ЗУБ/. В този смисъл и Решение по адм. дело № 10324/2024 г. на ВАС, Трето отделение.

Съдът намира, че ситуацията в С. непрекъснато се променя, но от представените и приети, като доказателства по делото справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ на базата на насоките за С. на Агенцията за убежището на Европейския съюз (АУЕС), не се установява наличие на въоръжен конфликт в тази страна, достигащ граници, представляващи заплахата за живота и здравето на цивилното население.

Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Понастоящем с член 40 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текстът на член 15 от последната е преповторен в текста на член 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването, дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз, е запазило своето

значение.

От приетите по делото доказателства не се установява, че към настоящия момент на цялата територия на С. конфликтът достига до ниво, пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че търсецният закрила, върнат в С., в конкретен регион, поради самия факт на присъствието си на територията се излага на реална опасност да претърпи тежки заплахи срещу живота или личността си. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ въз основа на информацията за държавата на произход на търсецния закрила, съдържаща се в общоизвестни надеждни източници. Установено е, че в момента не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна. Въпреки че в някои части на страната положението е несигурно, не трябва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. Сблъсъците в определени части на страната са спорадични и като такива не могат да се оценят като въоръжен конфликт. В конкретния случай не се установява спрямо А. И. А. да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. той ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна на предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

В страната са започнали помирителни процеси, свързани най-вече с призивите на временното правителство на джихадистка групировка "Х. Т. ал Ш." за реинтеграция на всички воювали в миналото групировки в мирния процес.

От информацията в представената справки № МД-02-318/28.08.2026 г. относно общото положение на С. и състоянието на сигурността в област Х. не се установява, че в С. е налице вътрешен конфликт. От изложеното в справката се установява, че в бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) от 27 март 2026 г. се посочва, че общият брой на завърналите се в С. лица от 8 декември 2024 г. насам достига 1 563 898 души. На 29 януари 2026г. между преходното правителство и SDF е постигнато споразумение, което предвижда пълно интегриране на SDF в държавния апарат, предавана на ключова инфраструктура под контрола на централната власт и сливане на цивилната Демократична автономна администрация на С. и източна С. с държавните структури.

Данните на ВКБООН от 27 март 2026г. са релевантни и за Х., тъй като провинция А. е сред основните дестинации на завръщащите се сирийци. На 9 май 2026 г. четвърта група се завръща в А. като част от организирана програма за връщане, включваща около 1200 семейства. Според медиен репортаж, цитиращ информация от провинция А., съществуващите спешни жилища - някои от които междувременно стоят празни - се предоставят на тези, които вече нямат дом в А.. Агенция на Европейския съюз в областта на убежището (Е.) посочва, че през първата половина на 2025г. правителствени сили в област Х. са извършвали арести и задържания на лица от кюрдски произход, възприемани като свързани със SDF. През януари 2026г. настъпва съществена промяна в положението на кюрдските квартали в [населено място]. След въоръжени сблъсъци преходното правителство установява контрол над А. и Шейх М., които до този момент са сред основните зони на влияние на SDF в града.

Е. съобщава, че кюрдите живеещи в райони под контрола на преходното правителство, като цяло продължават ежедневния си живот без значителни ограничения, тормоз или етнически мотивирани нападения, при условие че не се занимават с политическа дейност. На 16 януари 2026г. президент А. ал-Ш. издава Указ № 13, с който кюрдската идентичност е призната като част от сирийската национална общност, кюрдския език е признат като национален език и се допуска преподаването му в държавни и частни училища в райони със значително кюрдско население. През февруари 2026г. Министерството на вътрешните работи издава Решение № 144/М за прилагане на Указ № 13.

След падането на режима на Б. ал-А. на 8 декември 2024г. системата на военна служба в С. претърпява съществена промяна. Основен елемент от новия модел е отказът от прилагането на режима на А. обща задължителна военна служба и преминаването към система, основана предимно на доброволно постъпване в армията. Към 2025 – 2026г. постъпването в новата сирийска армия се извършва на доброволен принцип. През 2025г. Министерството на отбраната провежда активни кампании за набиване на нови военнослужещи. Според Е. властите насърчават младите мъже доброволно да се присъединяват към армията, като подобни кампании са насочени и към представители на етнически и религиозни малцинства, включително кюрди. Тенденцията към доброволно постъпване продължава и през 2026г.

След установяването на новата власт преходното правителство обявява обща амнистия за лица, които са избегнали задължителната военна служба или са дезертирали от армията при режима на А..

Следователно от посочената справка – не могат да се споделят общите твърдения за влошено като цяло положение след промените в С., а точно обратното. Представените от лицето доказателства са в подкрепа на изразеното още при първото разглеждане на молбата му за закрила – желание за постигане на икономическа стабилност. Данните в същите справки обусловя категоричен извод за липса на въоръжен вътрешен или международен конфликт, който да е на ниво пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че сигурността на кандидата ще бъде застрашена от самия факт на присъствието му в С..

Няма никакви данни, че лицето, ако се завърне в С. ще пострада. Точно обратното от справката е видно, че има значително завръщане на сирийци в С., прави се опит за нормализиране на обстановката. Няма данни за репресии от страна на властите към лица, потърсили убежище, както се твърди по същество.

Важно е да се отбележи, че несигурното положение в отделни райони на страната е в резултат на инцидентни прояви, които не могат да се определят като отговарящи на критерия за безогледно насилие. Въпреки сложната ситуация в С., страната се връща обратно към нормалния живот, след падането на режима на Б. А., а вече над милион сирийци са се завърнали доброволно в своята родина. Съдът счита, че при евентуалното завръщане на кандидата за международна закрила в родината му, няма да доведе до негативни последици за молителя.

От данните по преписката не може да се направи и извод, че личното и общественото положение на жалбоподателя го поставят в такава рискова група, чиято дейност да го изложи на неблагоприятни последици на фона на съществуващия конфликт в страната по произход и спорадичните проблеми със сигурността там.

От публично достъпните данни се установява, че през месец януари 2026 г. сирийското правителство и кюрдските Сирийски демократични сили са сключили споразумение, поставящо началото на примирие и интеграция на кюрдските райони и сили в структурите на държавата. Поставено е началото на търсена устойчивост и гарантиране на сигурността в северните и североизточните райони на страната, където живее това етническо малцинство. Данните за актуалната ситуация в С., която Съдът възприема от публикуваната от БТА информация, сочат, че четиридневното споразумение за прекратяване на огъня между сирийското правителство и кюрдските сили, което е удължено с 15 дни, по съобщение на сирийското министерство на отбраната, цитирано от Р.. Удължаването е било решено с цел да се подкрепи операцията на САЩ за прехвърляне на затворници от "Ислямска държава" от С. в И., е казано в изявление на министерството. Предвожданияте от кюрдите Сирийски демократични сили (СДС) са обявили, че споразумението е постигнато чрез международно посредничество и че "диалогът с Д. продължава". Сирийската армия е обявила във вторник, 20 януари, ново четириддневно

прекратяване на огъня с кюрдските сили, след като предишното споразумение се провали. Сирийските демократични сили са се изтеглили от големи райони в С. и Източна С., като са ги отстъпили на сирийските правителствени сили. В страната са започнали помирителни процеси, свързани най-вече с призивите на временното правителство на групировката "Х. Т. аш Ш." за реинтеграция на всички воювали в миналото групировки в мирния процес.

Независимо от несъмнено несигурната и усложнена обстановка в С., съвкупната преценка на данните от приобщените по делото справки относно ситуацията в тази държава, действително не налагат извод за безогледно насилие в държавата на произход по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, което би поставило чужденеца в реална опасност да претърпи тежка заплаха срещу живота или личността си единствено поради факта на присъствието си на територията на тази държава, без значение от личното му положение. Наред с това следва да бъде посочено, че А. И. А. не споделя конкретни обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплаха за живота и сигурността му в С.. Предвид изложеното правилен е изводът на административния орган за липсва на основание за предоставяне на хуманитарен статут, засегнато в специалната хипотеза на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Съвкупната преценка на изложените дотук факти и обстоятелства налага извод за законосъобразност на обжалваното решение, като същото отговаря на условията за редовно действие на административен акт, което предполага отхвърляне на жалбата против него.

Така мотивиран и на основание чл. 173, ал. 2, предложение второ от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. И. А., [дата на раждане] , гражданин на С., с ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 149 Х от 05.05.2026 г. на интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерския съвет, с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ, не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила негова последваща молба с рег. № КП – 01 – 1046 от 15.04.2026 г.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 85, ал. 3 от ЗУБ.